

Saarna 3, paastonajan sunnuntaina

4.3.2018

Joh. 8:46-59

Jeesus – pahan vallan voittaja

Kuulimme tässä kiistakeskustelun juutalaisten ja Jeesuksen välillä. Juutalaiset syyttivät Jeesusta ylpeydestä. He ajattelivat, että Jeesus on samarialainen, jossa on paha henki. Juutalaisille samarialaiset olivat kansaa, joiden kanssa ei haluttu olla missään tekemisissä. Samarialaiset olivat sekakansaa, joka palvoi omaa jumalaansa Garissimin vuorella. Juutalaiset ajattelivat tässä kohtaamisessaan Jeesuksen kanssa, että Jeesus ylensi itsensä korkeampiarvoiseksi kuin heidän esi-isänsä Aabraham. He sanoivat: Mikä sinä luulet olevasi? Siihen Jeesus vastaa: Jos minä itse kirkastan kunniaani, se kunnia ei ole minkään arvoinen. Mutta minun kunniani kirkastaa Isä, hän, jota te sanotte omaksi Jumalaksenne.

Huomaamme, että elämän Herra, Hyvä Paimen, pyrki hakemaan sovintoa omassa uskossaan vahvoina olevien epäuskoisten kanssa. Jeesus tahtoi sanoa, että heillä oli pyrkimys palvella oikeaa Jumalaa, Israelin Jumalaa. Häntä, joka oli johdattanut Israelin kansan Egyptin orjuudesta omaan maahan Israeliin. He pyrkivät uskomaan häneen, joka oli lähettänyt kansan keskuuteen profeettoja siitä lähtien, kun kansa pääsi omaan maahan. Jumala valitsi Israelin kansan, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakopin jälkeläiset omaksi kansakseen ja antoi heille 10-käskyn lain. Mooses sai tehtäväkseen välittää Jumalalta kansalle myös muita ohjeita, liittoja ja säädöksiä. Päivän evankeliumissa esiintyi Aabraham – uskon esi-isä. Jeesus sanoi juutalaisille, että Aabraham iloitsi siitä, että saisi nähdä Jeesuksen päivät. Ja sitten Jeesus jatkoi mielenkiintoisesti: Hän näki sen ja riemuitsi. Millainen elämä Aabrahamilla olikaan?

Eilen puhuimme tunnilla siitä, miten Raamatussa on paljon ihmeellisiä kohtia. Sellaisia asioita, joiden totena pitäminen kysyy uskoa. Tässä on yksi sellainen kohta: miten on mahdollista, että noin 1900 eKr. elänyt Aabraham näki Jeesuksen päivät, Jeesuksen tekoja ja puheita? Heprealaiskirjeen kirjoittaja puhuu monen jakeen verran Aabrahamin ja Saaran uskosta. Ensinnäkin Aabraham uskovaisena miehenä totteli Jumalan kutsua lähteä isänsä maalta kohti tuntematonta. Toiseksi, Aabraham odotti sitä kaupunkia, joka on rakennettu vankalle perustalle, ja jonka Jumala itse on suunnitellut ja tehnyt. Aabraham odotti siis parempaa, taivaallista isänmaata. Kolmanneksi, koska Aabraham ja Saara uskoivat, he kykenivät saamaan jälkeläisen, vaikka Saara oli hedelmätön ja hänen aikansa oli jo ohi. Aabraham ja Saara saivat siis vanhuksina lapsen ja jälkeläisiä yhtä paljon kuin on taivaalla tähtiä.

Neljänneksi, usko sai Aabrahamin myös tuomaan ainoan poikansa, Iisakin uhrattavaksi, kun hänet pantiin koetteelle. Aabrahamille oli nimittäin sanottu, että Iisakin lapsia sanotaan sinun lapsiksesi. Aabraham päätteli, että Jumala voi herättää jopa kuolleen, ja niin Aabraham sai poikansa Iisakin takaisin, ylösnousemuksen ennusmerkinä. Jumala osoitti siellä vuorella teurasuhriksi sopivan virheettömän karitsan, jonka Aabraham sitten uhrasi.

Ajattele sinä leiriläinen, nuori ja isonen ja sinä henkilökuntaan kuuluva: tällaisten koettelemusten ja uskonkamppailujen jälkeen Aabraham sai nähdä Jeesuksen Kristuksen, oman Vapahtajansa päivät ja hän riemuitsi. Aabraham muun muassa rukoili Sodomian ja Gomorran kaupunkien puolesta. Asukkaat viettivät syntistä elämää ja Jumala vihastui siitä ja uhkasi hävittää kaupungit. Jumala vihaa syntiä, koska hän on vanhurskas, pyhä ja puhdas. Mutta Jumala yhtä suurella voimalla myös rakastaa syntistä ihmistä ja tahtoo vetää syntiinlangennutta parannukseen ja evankeliumin uskomiseen. Aabraham toimi näiden kahden kaupungin asukkaisen puolesta puhujana, välimiehenä Jumalan puoleen, aivan niin kuin Jeesus on meille ollut välimiehenä. Jeesus on puolestamme ottanut kaikki syntimme kannettavakseen ja kuolemallaan maksanut tämän 10 000 leiviskän syntivelan. Jeesus teki sen sulasta rakkaudesta meitä kohtaan.

Kuolemallaan hän kukisti synnin, kuoleman ja pahan vallan. Sodomasta ja Gomorrasta ei löytynyt yhteensä kuin viisi uskovaista, jonka jälkeen Jumala hävitti tulella kaupungit. Synnin palkkana on siis kuolema. Mutta Jumalan armopalkkana on iankaikkinen elämä, joka saavutetaan uskon kautta. Päivän evankeliumissa Jeesus sanoi: totisesti, totisesti, joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan kohtaa kuolemaa. Jeesus eli synnittömän elämän. Kukaan ei siis voinut todistaa siitä, että Jeesus olisi tehnyt syntiä. Jeesus esitti siksi suoran kysymyksen: Jos puhun totta, miksi ette usko minua? Rakkaat matkaystävät, kuunnellaan mielellään Hyvän Paimenen ääntä. Jumalan valtakunnassa kuuluu Hyvän Paimenen eli Jeesuksen ääni. Joskus se kysyy kuuliaisuutta, kun emme itse ymmärrä, miksi uskovaiset toimivat jossakin asiassa siten kuten toimivat. Kannattaa olla kuitenkin kuuliainen kotisiionin ja muiden uskovaisten neuvoille. Ne nousevat rakkaudesta. Toiset uskovaiset rakastavat meidän kuolematonta sielua. Kannattaa laittaa omalletunnolle kertyneitä syntejä pois. Vanhastaan on sanottu, että tunkion päältä on mahdoton uskoa. Evankeliumi tekee puhdasta jälkeä. Se myös uudistaa uskonvoimat. Jumalan sana on voimallisempi kuin pahan valta. Jää siksi ystäväni rohkeasti uskomaan evankeliumista kaikki sinun syntisi anteeksi annetuiksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Evankeliumi ei ole synnin peite, niin että jatkaisimme Jumalan tahdon vastaista elämäämme. Ei, vaan evankeliumin uskomiseen sisältyy myös synnin jättäminen eli elämän parannus. Jumalan Pyhä Henki muuttaa mielen niin, että ei enää halua joutua samaan syntiin. Syntyy halu taistella syntiä vastaan. Tässä taistelussa emme ole yksin, vaikka uskomisen onkin henkilökohtaista. Meillä on tukenamme uskonkilvoituksessa uskonystävät, sisaret ja veljet.

Pyhä Henki avasi uskon silmät Aabrahamille näkemään Jeesuksen päiviin saakka. Pyhä Henki voi meidänkin uskonelämään antaa tällaisia vahvistuksen ja rohkaisun hetkiä. Siksi kannattaa ahkeroida lähteä seuroihin, niihin oman paikkakunnan ja kesän suuriin seuroihin. Suviseuraturat esimerkiksi ovat seuratapahtuma, joka vahvistaa uskoa monella tapaa. Aamen.